

Okul Aidiyeti, Umutsuzluk ve Akademik Başarı Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Elifcan KIRBAÇ, Millî Eğitim Bakanlığı, elifcankirbac@gmail.com, Türkiye, 0009-0008-4173-9916

Metin KIRBAÇ, İnönü Üniversitesi, metin.kirbac@inonu.edu.tr, Türkiye, 0000-0002-0873-6544

¹Ahmet KARAKAŞ, Kilis 7 Aralık Üniversitesi, ahmetkarakas@kilis.edu.tr, Türkiye, 0000-0003-2624-4356

MAKALE BİLGİSİ	ÖZET
Geliş : 30.10.2025	Araştırmanın amacı, ortaöğretim öğrencilerinin okul aidiyeti, umutsuzluk ve akademik başarı arasındaki ilişkileri incelemektir. Araştırma nicel yöntemle yürütülmüş olup ilişkisel (korelasyonel) ve nedensel karşılaştırma deseninde tasarlanmıştır. Araştırmanın çalışma grubunu ortaöğretim düzeyinde öğrenim gören 218 kız öğrenci oluşturmaktadır. Araştırma kapsamında öğrencilerin okul aidiyet düzeyleri, umutsuzluk algıları ve akademik başarı durumları arasındaki ilişkiler analiz edilmiştir. Elde edilen bulgular, öğrencilerin okul aidiyet düzeylerinin akademik başarı durumlarına göre anlamlı biçimde farklılaştığını; akademik başarısı yüksek olan öğrencilerin okula yönelik aidiyet algılarının daha güçlü olduğunu göstermektedir. Buna karşılık, öğrencilerin umutsuzluk düzeylerinin akademik başarıya göre anlamlı biçimde farklılaşmadığı belirlenmiştir. Araştırmanın dikkat çeken bir diğer bulgusu ise okul aidiyeti ile umutsuzluk arasında negatif yönlü ve anlamlı bir ilişkinin bulunmasıdır. Okula kendini daha fazla ait hisseden öğrencilerin, geleceğe yönelik umutsuzluk algılarının daha düşük olduğu görülmüştür.
Kabul: 27.12.2025	
Makale türü: Araştırma makalesi	
	Anahtar kelimeler: okul aidiyeti, umutsuzluk, akademik başarı
Atıf	Kırbaç, E., Kırbaç, M., & Karakaş, A. (2025). Okul aidiyeti, umutsuzluk ve akademik başarı arasındaki ilişkinin incelenmesi. <i>International Journal of Progressive Studies in Education</i> , 3(2), 99-113. https://doi.org/10.5281/zenodo.18099745

Examining the Relationship between School Belonging, Hopelessness, and Academic Achievement

Elifcan KIRBAÇ, Ministry of National Education, elifcankirbac@gmail.com, Türkiye, 0009-0008-4173-9916

Metin KIRBAÇ, İnönü University, metin.kirbac@inonu.edu.tr, Türkiye, 0000-0002-0873-6544

Ahmet KARAKAŞ, Kilis 7 Aralık University, ahmetkarakas@kilis.edu.tr, Türkiye, 0000-0003-2624-4356

ARTICLE INFO	ABSTRACT
Received: 30.10.2025	The purpose of this study is to examine the relationships among school belonging, hopelessness, and academic achievement of secondary school students. The study was conducted using a quantitative research approach and designed within correlational and causal-comparative research models. The study group consisted of 218 female students enrolled at the secondary education level. Within the scope of the research, the relationships among students' levels of school belonging, perceptions of hopelessness, and academic achievement were analyzed. The findings revealed that students' levels of school belonging differed significantly according to their academic achievement; students with higher academic achievement demonstrated stronger perceptions of belonging to their school. In contrast, students' levels of hopelessness did not differ significantly according to academic achievement. Another noteworthy finding of the study is the presence of a significant negative relationship between school belonging and hopelessness. It was found that students who felt a stronger sense of belonging to their school reported lower levels of hopelessness regarding the future.
Accepted: 27.12.2025	
Article type: Research article	
	Keywords: school belonging, hopelessness, academic achievement

¹Sorumlu yazar (Corresponding author)

GİRİŞ

Eğitim sistemlerinin temel amaçları, öğrencilerin yalnızca bilişsel becerilerini geliştirmekle sınırlı kalmayıp, aynı zamanda onların okula ve geleceğe yönelik olumlu tutumlar geliştirmesini sağlamaktır. Okullar, öğrencilerin akademik yaşantılarının yanı sıra sosyal ve duygusal gelişimlerini de şekillendirir. Bu nedenle, öğrencilerin akademik başarıları, geleceğe umutla bakabilme düzeyleri ve okul aidiyetleri gibi çok boyutlu psikososyal unsurların birlikte ele alınması, günümüz eğitim araştırmalarında giderek daha fazla önem kazanmaktadır.

Geleneksel olarak bilişsel performans göstergeleriyle ölçülen akademik başarı, artık çok daha geniş bir çerçevede ele alınmaktadır. Öğrencilerin prososyal davranışları, sosyal kabul, arkadaşlık ilişkilerinin niteliği, öz düzenleme becerileri, olumlu sınıf iklimi ve akran grubu normları gibi çok boyutlu sosyal ve davranışsal belirleyiciler, akademik performansın belirleyicileri arasında görülmektedir (Wentzel, 2017). Uluslararası ölçekli araştırmalar (PISA, TIMSS vb.) da akademik başarının yalnızca bilgi düzeyine değil, aynı zamanda öğrencilerin öğrenmeye yönelik öznel algılarına ve okulla kurduğu ilişkilere bağlı olduğunu göstermektedir.

Son yıllarda pozitif psikoloji alanında geliştirilen yaklaşımlar, öğrencilerin geleceğe yönelik umut düzeylerinin akademik yaşamda güçlü bir belirleyici olduğunu vurgulamaktadır. Umut, bireyin hedefe ulaşmaya yönelik olumlu beklentilerini ifade eden bir yapı olup (Snyder, 2000), başarılı biçimde gerçekleştirilmiş faaliyetler ile daha önce denenmiş etkili yöntemlerin bir sonucu olarak ortaya çıkan bilişsel bir durum olarak tanımlanmaktadır (Snyder vd., 1991). Tanımdan yola çıkarak bireyin, geçmiş yaşantılarında elde ettiği olumlu sonuçlara dayanarak gelecekte başarmayı arzuladığı durumlarla bağlantı kuracağı ve önceki başarı deneyimleri, onun geleceğe yönelik başarıma beklentisini güçlendireceği söylenebilir. Snyder'e (2002) göre bireylerin hedef belirleme, bu hedeflere ulaşmayı planlama ve alternatif yollar üretme kapasiteleri, onların hem akademik hem de sosyal uyumlarını doğrudan etkilemektedir. Umut düzeyi yüksek öğrenciler akademik olarak da daha başarılı olmaktadır. (Marques, Pais-Ribeiro ve Lopez, 2011). Bu nedenle, geleceğe umutla bakabilme değişkeni, öğrencilerin eğitim süreçlerindeki genel iyi oluşlarının önemli bir göstergesi olarak kabul edilmektedir.

Okul aidiyeti, öğrencilerin okul ortamına kendilerini ne kadar bağlı, değerli ve kabul edilmiş hissettiklerinin bir göstergesidir (Goodenow, 1993). Araştırmalar, aidiyet duygusunun güçlü olduğu okullarda öğrencilerin akademik başarılarının arttığını (Sarı, 2013), devamsızlık oranlarının azaldığını (Kaçar,2024) ve okul ikliminin olumlu yönde geliştiğini (Loukas, Suzuki ve Horton, 2006) göstermektedir. OECD (2019) verilerine göre okul aidiyeti, öğrencilerin hem akademik motivasyonunu hem de psikolojik iyi oluşunu doğrudan etkileyen koruyucu bir faktördür. Aidiyet duygusu, öğrencilerin okulda riskli davranışlardan uzak durması, öğretmenlerle sağlıklı ilişkiler kurması ve öğrenmeye daha sıkı bağlanması açısından belirleyici bir değişkendir.

Çalışmalar, akademik başarı, umut düzeyi ve okul aidiyetinin (Arslan ve Tanhan, 2019; Yoncalık ve Kan, 2025) birbirini karşılıklı olarak besleyen unsurlar olduğunu göstermektedir. Yüksek okul aidiyeti,

öğrencilerin eğitim süreçlerine daha istekli katılmalarını sağlayarak akademik başarıyı desteklerken; akademik başarının da öğrencilerin gelecek algısını güçlendirerek umut düzeyini artırması beklenir. Öte yandan, umut düzeyi yüksek öğrencilerin okul ortamına daha olumlu tutum geliştirdiği ve aidiyet duygularının güçlendiği söylenebilir. Bu çerçevede üç değişkenin birbirini doğrusal olmayan ancak güçlü biçimde etkileyen psikososyal bir döngü oluşturduğu söylenebilir.

Türkiye’de eğitim uygulamaları genellikle akademik başarı odaklı yürütülmekte (Yeşil ve Şahan, 2015; Kara, 2020; Eğmir ve Çelik, 2021), öğrenci iyi oluşu, aidiyet ve umut gibi duyuşsal boyutlar çoğu zaman ikincil planda kalmaktadır. Bu nedenle, akademik başarıyı yalnızca bilişsel çıktıların bir yansıması olarak değil, öğrencinin okulla kurduğu ilişki ve geleceğe dair beklentileriyle birlikte ele almak bütüncül bir yaklaşım sunmaktadır. Üç değişkenin aynı model içinde incelenmesi, öğrenci başarısının yalnızca sonuç odaklı değil, süreç odaklı bir bakış açısıyla anlaşılmasına katkı sunacaktır. Elde edilecek bulguların, eğitim yöneticileri, öğretmenler ve politika yapıcılar için öğrenci iyi oluşunu destekleyen okul iklimi uygulamalarına ışık tutması beklenmektedir.

AMAÇ

Bu çalışma; ortaöğretim öğrencilerinin akademik başarıları, geleceğe umutla bakabilme durumları ve okul aidiyeti arasındaki ilişkileri bütüncül bir bakış açısıyla ortaya koymayı amaçlamaktadır. Araştırma kapsamında, öğrencilerin okula yönelik aidiyet algılarının ve umutsuzluk düzeylerinin akademik başarı değişkeni ile nasıl bir ilişki içerisinde olduğu incelenmekte; aynı zamanda okul aidiyeti ile umutsuzluk arasındaki ilişkinin yönü, düzeyi ve anlamlılığı belirlenmeye çalışılmaktadır. Araştırma, akademik ve psikososyal değişkenlerin birlikte ele alınmasına olanak tanıyarak alanyazına katkı sunmayı amaçlamaktadır.

Araştırmanın temel amacı doğrultusunda aşağıdaki sorulara yanıt aranmıştır:

1. Ortaöğretim öğrencilerinin okul aidiyet düzeyleri akademik başarı değişkenine göre anlamlı olarak farklılaşmakta mıdır?
2. Ortaöğretim öğrencilerinin umutsuzluk düzeyleri akademik başarı değişkenine göre anlamlı olarak farklılaşmakta mıdır?
3. Ortaöğretim öğrencilerinin aidiyet düzeyleri ile umutsuzluk düzeyleri arasında anlamlı bir ilişki var mıdır?

YÖNTEM

Model

Bu çalışma, ortaöğretim öğrencilerinin okul aidiyeti ile umutsuzluk düzeyleri arasındaki ilişkiyi ve bu değişkenlerin akademik başarıyla olan ilişkisini incelemeyi amaçlamaktadır. Araştırma, nicel araştırma yaklaşımı kapsamında ilişkisel (korelasyonel) ve nedensel karşılaştırma modellenli bir desenle yürütülmüştür. Araştırmada, ortaöğretim öğrencilerinin okul aidiyet algıları ve umutsuzluk düzeyleri arasındaki ilişki belirlenmiş; ayrıca bu değişkenlerin akademik başarıyla olan ilişkileri orta konulmuştur.

İlişkisel araştırma desenleri, iki ya da daha fazla değişkenin birlikte değişim durumunu inceleyerek değişkenler arasındaki ilişkilerin yönü ve düzeyi hakkında yorum yapılmasına olanak tanır. Bu yaklaşımda amaç, değişkenler arasında kesin bir neden-sonuç ilişkisi kurmak değil; olası ilişkisel örüntülere ilişkin çıkarımlar elde etmektir. Nedensel karşılaştırma deseninde ise araştırmacı, doğal koşullar altında oluşmuş gruplar arasındaki farklılıkları ele alır ve bu farklılıkların hangi faktörlerle ilişkili olabileceğini açıklamaya çalışır. Bu tür araştırmalarda herhangi bir deneysel müdahale söz konusu olmayıp, gruplar mevcut özellikleriyle incelenir (Büyüköztürk vd., 2017). Bu doğrultuda çalışma, söz konusu değişkenler arasındaki ilişkilerin betimlenmesi ve anlamlandırılması açısından uygun bir araştırma deseni üzerine yapılandırılmıştır.

Çalışma Grubu

Araştırmanın evrenini, 2024-2025 eğitim-öğretim yılında Doğu Anadolu Bölgesindeki bir il merkezindeki proje imam hatip liselerinde eğitim gören öğrenciler oluşturmaktadır. Araştırmanın örneklemini, 2024-2025 eğitim-öğretim yılında okullarında 9. ve 10. Sınıf kademelerinde öğrenim görmekte olan 218 kız öğrenciden oluşmaktadır. Araştırmanın çalışma grubunun belirlenmesinde, kolay örnekleme yöntemi tercih edilmiştir. Örneklem sayısı güç analizi sonucunda yeter sayıda olduğuna karar verilmiştir (G Power). Araştırma, il merkezinde yer alan proje imam hatip liselerinin kız öğrenci ağırlıklı yapısı ve araştırmanın yürütüldüğü dönemde erişim sağlanabilen örneklemin bu öğrencilerle sınırlı olması nedeniyle yalnızca kız öğrencilerle gerçekleştirilmiştir. Bu durum, araştırmanın örnekleme ilişkin bir sınırlılığı olarak değerlendirilmekte olup, elde edilen bulguların genellenebilirliği bu çerçevede ele alınmalıdır. Katılımcılara ilişkin kişisel bilgiler Tablo 1’de sunulmuştur.

Tablo 1. Katılımcılar

Değişkenler	Frekans (f)	Yüzde (%)
Sınıf	9.Sınıf	101
	10.Sınıf	117
Toplam	218	100

Veri Toplama Süreci

Bu çalışmanın verileri “Okul Aidiyeti Ölçeği”, “Umutsuzluk Ölçeği” ve araştırmacılar tarafından hazırlanan “Kişisel Bilgi Formu” uygulanarak toplanmıştır.

Okul Aidiyeti Ölçeği

Arslan ve Duru (2017) tarafından Türkiye’de ortaokul ve lise öğrencilerinin okul aidiyeti duygularını ölçmek amacıyla geliştirilmiştir (13). Okul Aidiyeti Ölçeği 10 maddeden oluşmaktadır. Ölçekte tüm maddeler (1) Neredeyse hiçbir zaman ile (4) Neredeyse her zaman arasında değişen 4’lü Likert yapı kullanılarak puanlanmaktadır. Ölçeğin psikometrik özelliklerinin incelendiği çalışmada; Cronbach Alpha İç Tutarlılık Katsayısı 0.86 olarak bulunmuştur. Ölçekte alt boyutlar ayrı ayrı puanlanabildiği gibi

olumsuz maddeler tersten puanlandıktan sonra toplam puan üzerinden de okul aidiyeti ölçülebilmektedir.

Umutsuzluk Ölçeği

Ölçek, Beck vd. (1974) tarafından ergen ve yetişkinlerin umutsuzluk düzeylerini ölçmek amacıyla geliştirilmiştir. Orijinal ölçek toplamda 20 maddeden oluşmakta; evet ve hayır şeklinde yanıtlanmaktadır. Ölçekten en fazla 20 puan alınabilmekte ve yüksek puan yüksek düzeyde umutsuzluğu ifade etmektedir. Ölçekte ters puanlanan maddeler bulunmaktadır. Ölçeğin Türkçe'ye uyarlanma çalışması, Seber vd. (1993) tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu çalışmada; Umutsuzluk Ölçeği'nin Türkçe formunun KR 20 katsayısını 0.86 olarak tespit edilmiştir. Bu sonuç, ölçeğin Türkiye'de ergen ve yetişkinlerde umutsuzluğu ölçmek için güvenilir ve geçerli bir ölçek olduğunu göstermektedir. Ayrıca Beck'in Umutsuzluk Ölçeği Türkiye'de birçok çalışmada çok kez kullanılmasından ötürü kültürel adaptasyonunu sağladığı ve güncelliğini koruduğu kanaatine varılmıştır (Sağlam, Birsen ve Karaçetin, 2025; Ürek, 2025; Yılmaz ve Bahçalı, 2025; Aktaş, 2025).

Akademik Başarı

Araştırma kapsamında öğrencilerin akademik başarı verileri, okul sisteminde, bulundukları yıl ve dönem itibariyle var olan başarı puanları alınmıştır.

Veri Analizi

Araştırma sürecinde elde edilen verilerin istatistiksel analizlere uygunluğunu belirlemek amacıyla öncelikle normallik dağılımları incelenmiştir. Umutsuzluk Ölçeği özelinde 0-1 kodlanan maddelerden oluşan bir ölçek olduğundan dolayı normallik madde düzeyinde değil, toplam puan düzeyinde değerlendirilmiştir ve çarpıklık katsayısı=.781, basıklık katsayısı=.922; Aidiyet Ölçeğinin çarpıklık katsayısı=-.376, basıklık katsayısı=.202 olarak hesaplanmıştır. Bu değerler verilerin normal dağıldığını göstermektedir (Tabachnick ve Fidell, 2013). Bu inceleme sonucunda, hatalı ya da eksik şekilde doldurulduğu tespit edilen ölçekler değerlendirme dışı bırakılmış; başlangıçta toplanan 230 ölçekten geriye kalan 218 geçerli ölçek üzerinden analizler gerçekleştirilmiştir. Analiz sürecinde, araştırmanın amaç ve alt problemleri doğrultusunda uygun istatistiksel teknikler tercih edilmiş; bu kapsamda Tek Yönlü Varyans Analizi (ANOVA) ile Basit Doğrusal Korelasyon testleri uygulanmıştır. Tek Yönlü Varyans analizi kapsamında gruplar arası farkın hangi gruptan kaynaklandığını bulmak amacıyla Sidak fark testi kullanılmıştır. Sidak Testinin, Tip I hatayı kontrol etmesi ve gruplardaki birey sayısının eşit olmaması durumunda güçlü sonuçlar vermesi tercih nedeni olmuştur. Araştırma kapsamında elde edilen veriler, sosyal bilimlerde yaygın olarak kullanılan SPSS 26.0 bilgisayar programı yardımıyla analiz edilmiş ve bulgular yorumlanmıştır.

BULGULAR

Birinci araştırma sorusu "Ortaöğretim öğrencilerinin okul aidiyet düzeyleri akademik başarı değişkenine göre anlamlı olarak farklılaşmakta mıdır?" şeklinde ifade edilmiştir. Bu kapsamda yapılan Tek Yönlü ANOVA testi sonuçları tablo 2'de verilmiştir.

Tablo 2. Öğrencilerin okul aidiyet düzeylerinin akademik başarı değişkenine göre anlamlı olarak farklılaşıp farklılaşmadıklarına ilişkin tek yönlü ANOVA testi sonuçları

	AB	n	$\bar{x}$	SS	Varyansın Kaynağı	Kareler Toplamı	sd	Kareler Ort.	F	p	Sidak	Eta kare (η^2)
Okul Aidiyeti	90-100 Arası	48	32.5	5.03	Gruplararası	213.99	3	71.33	3.022	.031	1>2,3,4	0.04
	80-90 Arası	83	30.4	4.58	Grupları içi	5051.62	214	23.61				
	70-80 Arası	54	30.2	5.44	Toplam	5265.61	217					
	60-70 Arası	33	29.6	4.21								
	Toplam	218	30.7	4.92								

Not. AB (Akademik Başarı)

Tablo 2'deki değerler incelendiğinde; öğrencilerin okul aidiyet düzeylerinin akademik başarı değişkenine göre istatistiksel açıdan anlamlı bir şekilde farklılaştığı görülmektedir ($F=3.022$; $p<.05$). Ortalama puanlara bakıldığında aidiyet düzeyi $\bar{X}=32.5$ puan ile akademik başarısı 90 ile 100 arası olan öğrencilerde en yüksek, ikinci sırada $\bar{X}=30.4$ puan ile akademik başarısı 80 ile 90 arası olan öğrenciler, üçüncü sırada $\bar{X}=30.2$ puan ile akademik başarısı 70 ile 80 arası olan öğrenciler ve son olarak da $\bar{X}=29.6$ puan ile akademik başarısı 60 ile 70 arası olan öğrenciler görülmektedir. Farkın kaynağını bulmak için yapılan Sidak testine göre ortaya çıkan farklılık akademik başarısı en yüksek olan grup ile diğer tüm gruplar arasında ve akademik başarısı en yüksek olan grup lehine çıkmıştır. Test sonucunda hesaplanan etki büyüklüğünün ($\eta^2=.04$) ortaya yakın düzeyde olduğu (Cohen, 1990) görülmektedir. İkinci araştırma sorusu “Ortaöğretim öğrencilerinin umutsuzluk düzeyleri akademik başarı değişkenine göre anlamlı olarak farklılaşmakta mıdır?” şeklinde ifade edilmiştir. Bu kapsamda yapılan Tek Yönlü ANOVA testi sonuçları tablo 3'te verilmiştir.

Tablo 3. Öğrencilerin umutsuzluk düzeylerinin akademik başarı değişkenine göre anlamlı olarak farklılaşıp farklılaşmadıklarına ilişkin tek yönlü ANOVA testi sonuçları

	Akademik Başarı	n	$\bar{x}$	SS	Varyansın Kaynağı	Kareler Toplamı	sd	Kareler Ortalaması	F	p
Umutsuzluk	90-100 Arası	48	0.47	0.07	Gruplararası	0.066	3	0.022	2.235	.085
	80-90 Arası	83	0.51	0.12	Grupları içi	2.097	214	0.010		
	70-80 Arası	54	0.49	0.07	Toplam	2.162	217			
	60-70 Arası	33	0.53	0.09						
Toplam		218	0.50	0.09						

Tablo 3'teki değerlere bakıldığında; öğrencilerin umutsuzluk düzeylerinin akademik başarı değişkenine göre istatistiksel açıdan anlamlı bir farkın olmadığı görülmektedir ($F=2.235$ ve $p<.05$).

Üçüncü araştırma sorusu “Ortaöğretim öğrencilerinin okul aidiyet düzeyleri ile umutsuzluk düzeyleri arasında anlamlı bir ilişki var mıdır?” şeklinde ifade edilmiştir. Bu kapsamda yapılan Pearson Moment Çarpım Korelasyon Testi sonuçları tablo 4’te verilmiştir.

Tablo 4. Öğrencilerin okul aidiyet düzeyleri ile umutsuzluk düzeyleri arasında anlamlı ilişki olup olmadığına ilişkin korelasyon testi sonuçları

	$\bar{x}$	SS	1	2
1. Okul Aidiyeti	30.70	4.92	-	
2. Umutsuzluk	0.50	0.09	-.159*	-

Tablo 4’teki değerlere bakıldığında; öğrencilerin okul aidiyet düzeyleri ile umutsuzluk düzeyleri arasında bir ilişkinin olup olmadığını ortaya koymak için yapılan Pearson Moment Çarpım Korelasyon Testi sonucunda, bu iki değişken arasında, negatif yönde, düşük düzeyde ve anlamlı bir ilişki olduğunu göstermektedir ($r=-.159$, $p<.05$).

TARTIŞMA VE SONUÇ

Araştırma bulguları incelendiğinde, öğrencilerin okul aidiyet düzeylerinin akademik başarı durumlarına göre anlamlı biçimde farklılaştığı görülmüştür. Okul aidiyetinin, akademik başarı düzeyi yükseldikçe artış gösterdiği; akademik başarısı daha yüksek olan öğrencilerin, daha düşük başarı düzeyindeki öğrencilere kıyasla okula yönelik aidiyet algılarının daha güçlü olduğu anlaşılmaktadır. Gruplar arası karşılaştırmalar, özellikle akademik başarısı en yüksek olan öğrencilerin okul aidiyet düzeylerinin diğer başarı gruplarındaki öğrencilere göre belirgin biçimde daha yüksek olduğunu ortaya koymaktadır. Bu durum, akademik başarı ile okul aidiyeti arasında pozitif yönlü bir ilişki bulunduğuna işaret etmekte; öğrencilerin akademik performansları arttıkça okula bağlılık, okulu benimseme ve okulun bir parçası olma algılarının da güçlendiğini düşündürmektedir. Alanyazın incelendiğinde bu bulguları destekleyen çalışmalara (Booker, 2004; Adelabu, 2007; Babakhani, 2014) rastlanmaktadır.

Adelabu (2007) akademik başarı ile zaman perspektifi ve okul üyeliği (aidiyet, kabul ve reddedilme) arasındaki ilişkileri incelemiş ve akademik başarı ile okul aidiyeti ve okulda kabul edilme algısı arasında pozitif yönlü ve anlamlı ilişkiler bulunduğunu tespit etmiştir. Okula kendini ait hisseden ve okul ortamında kabul gördüğünü algılayan öğrencilerin akademik başarılarının daha yüksek olduğu görülmektedir. Araştırma bulguları okul aidiyetinin öğrencilerin akademik performanslarını destekleyici bir işleve sahip olduğunu göstermekte; okul ortamında kabul edilme ve aidiyet duygusunun, öğrencilerin öğrenme sürecine daha etkin katılım göstermelerinde önemli bir rol oynadığını düşündürmektedir. Ayrıca çalışmada, akademik başarıyı yordamada okul aidiyeti ve geleceğe yönelik bakış açısının etkisinin cinsiyete göre farklılaştığı; özellikle bazı öğrenci gruplarında okulda kabul edilme algısının akademik başarı üzerinde daha belirleyici olduğu sonucuna ulaşılmıştır.

Babakhani (2014) tarafından yürütülen çalışmada, öğrencilerin okul aidiyeti algılarının öğrenmeye ilişkin öz düzenleme becerileri üzerinde doğrudan ve dolaylı etkilerinin bulunduğu belirlenmiştir. Bu durum, okul aidiyetinin öğrencilerin akademik yaşantılarına yalnızca duyuşsal değil, aynı zamanda bilişsel ve davranışsal boyutlarda da katkı sunduğunu göstermektedir. Araştırmada, okul ortamında kabul edilme, değer görme ve ait olma duygularının güçlenmesinin; öğrencilerin öğrenme süreçlerine daha etkin katılım göstermelerini ve akademik başarılarını desteklediği vurgulanmaktadır. Özellikle okul aidiyetinin, sınıf ortamına ilişkin algılar aracılığıyla öğrencilerin öğrenmeye yönelik motivasyonlarını ve akademik performanslarını dolaylı olarak etkilediği ifade edilmektedir. Bu durum, okul aidiyetinin akademik başarı üzerinde tek başına değil; öğrenmeye ilişkin tutumlar ve öz-düzenleyici becerilerle etkileşim içinde etkili olduğunu düşündürmektedir.

Bu bulgular, mevcut araştırmada elde edilen okul aidiyeti ile akademik başarı arasındaki pozitif ilişkiyi destekler niteliktedir. Her üç çalışmada da okula yönelik aidiyet algısının güçlenmesinin, öğrencilerin akademik süreçlerle daha güçlü bağlar kurmalarına katkı sağladığı görülmektedir. Dolayısıyla okul aidiyeti, yalnızca öğrencilerin okula uyumunu artıran bir unsur olarak değil, aynı zamanda akademik başarıyı destekleyen önemli bir psikososyal değişken olarak değerlendirilebilir.

Diğer yandan okul aidiyeti ile akademik çıktılar arasındaki ilişkiyi boylamsal bir yaklaşımla ele alan Gillen-O'Neel ve Fuligni'nin (2013) yürüttükleri çalışma, okul aidiyetinin ergenlik döneminde öğrencilerin akademik yaşantılarındaki rolüne ilişkin önemli bulgular sunmaktadır. Araştırma sonuçları, okul aidiyetinin lise yılları boyunca görece istikrarlı bir yapı sergilediğini; ancak bu istikrarın akademik başarıdan ziyade akademik motivasyonla daha güçlü biçimde ilişkili olduğunu göstermektedir. Çalışmada, öğrencilerin belirli bir yıl içinde okula yönelik aidiyet algılarının artmasının, aynı yıl içerisinde okulu daha keyifli ve daha işlevsel algılamalarıyla birlikte seyrettiği ortaya konulmuştur. Buna karşılık, okul aidiyeti ile akademik başarı arasında doğrudan ve anlamlı bir ilişkiye ulaşılamamıştır. Bu bulgu, okul aidiyetinin akademik başarıyı doğrudan artıran bir değişken olmaktan ziyade, öğrencilerin öğrenmeye yönelik tutumlarını ve akademik motivasyonlarını destekleyen bir işlev üstlendiğini düşündürmektedir. Araştırmanın dikkat çeken yönlerinden biri, okul aidiyetinin akademik başarıdan bağımsız olarak öğrencilerin akademik değer algılarını güçlendirmesidir. Okula kendini ait hissedenden öğrencilerin, akademik olarak zorlandıkları dönemlerde dahi okulun anlamlı ve değerli olduğuna ilişkin algılarını koruyabildikleri görülmektedir. Bu durum, okul aidiyetinin akademik süreçlerde koruyucu ve sürdürücü bir rol oynayabileceğine işaret etmektedir.

Araştırmanın ikinci araştırma sorusu, ortaöğretim öğrencilerinin umutsuzluk düzeylerinin akademik başarı değişkenine göre anlamlı biçimde farklılaşıp farklılaşmadığını belirlemeye yöneliktir. Bu doğrultuda gerçekleştirilen analizler sonucunda, öğrencilerin umutsuzluk düzeylerinin akademik başarı gruplarına göre anlamlı bir farklılık göstermediği belirlenmiştir. Başka bir ifadeyle, öğrencilerin akademik başarı düzeyleri yükseldikçe ya da düştükçe umutsuzluk algılarında istatistiksel açıdan anlamlı bir değişim ortaya çıkmamıştır. Bu bulgu, akademik başarı değişkeninin tek başına öğrencilerin umutsuzluk düzeylerini ayırt edici bir unsur olmadığını düşündürmektedir.

Alanyazında umutsuzluk ile akademik başarı arasında ters yönlü bir ilişki olduğu vurgulanmaktadır. Ortaöğretim öğrencileriyle yapılan bir çalışmada, akademik başarı düzeyi düştükçe öğrencilerin umutsuzluk düzeylerinin arttığı; buna karşılık akademik başarısı yüksek olan öğrencilerin daha düşük umutsuzluk algısına sahip oldukları belirtilmektedir (Güneş ve Taştan Akdağ, 2017). Öğrencilerin bir derste başarısız olma algısının geleceğe yönelik beklentilerini zayıflattığı ve bu durumun derse karşı umutsuzluğu beslediği söylenebilir. Bu bağlamda umutsuzluk, akademik başarısızlığın hem sonucu hem de sürekliliğini artıran bir duyuşsal değişken olarak değerlendirilebilir.

Yine başka bir çalışmada umutsuzluk ile akademik başarı arasında anlamlı bir ilişki olduğu belirtilmektedir. Üniversite öğrencileriyle yürütülen bir alan araştırmasında, akademik başarı düzeyi düşük olan öğrencilerin umutsuzluk düzeylerinin daha yüksek olduğu; akademik başarının artmasıyla birlikte umutsuzluk algısının azaldığı ortaya konulmuştur. Bu durum, akademik başarının bireylerin geleceğe yönelik beklentileri üzerinde belirleyici bir rol oynadığını ve umutsuzluğun akademik yaşantıyla yakından ilişkili bir psikolojik değişken olduğunu göstermektedir (Yazar Aslan, 2015).

Araştırmanın üçüncü araştırma sorusu, ortaöğretim öğrencilerinin okul aidiyet düzeyleri ile umutsuzluk düzeyleri arasında anlamlı bir ilişkinin bulunup bulunmadığını incelemeye yöneliktir. Bu amaç doğrultusunda gerçekleştirilen korelasyon analizi sonucunda, öğrencilerin okul aidiyet algıları ile umutsuzluk düzeyleri arasında anlamlı bir ilişki olduğu belirlenmiştir.

Elde edilen bulgular, okul aidiyet düzeyi arttıkça öğrencilerin umutsuzluk düzeylerinin azalma eğilimi gösterdiğini ortaya koymaktadır. Başka bir ifadeyle, okula kendini daha fazla ait hissedenden öğrencilerin geleceğe yönelik umutsuzluk algılarının daha düşük olduğu söylenebilir. Bununla birlikte söz konusu ilişkinin düşük düzeyde olması, okul aidiyetinin umutsuzluğu tek başına güçlü bir biçimde açıklayan bir değişken olmadığını, ancak umutsuzluk üzerinde belirli bir etkisinin bulunduğunu göstermektedir. Bu bulgu, okul aidiyetinin öğrencilerin psikolojik iyi oluşları ve duygusal durumları açısından koruyucu bir işlev üstlenebileceğine işaret etmekte; okul ortamına ilişkin olumlu algıların, öğrencilerin geleceğe yönelik umutlarını destekleyici bir rol oynayabileceğini düşündürmektedir.

Bu bulgular, alanyazında yer alan bazı çalışmaların bulgularıyla da örtüşmektedir. Altınsoy ve Karakaya Özyer (2018) tarafından lise öğrencileriyle gerçekleştirilen çalışmada, okul aidiyeti ile umutsuzluk arasında negatif yönlü ve anlamlı bir ilişki bulunduğu; umutsuzluk düzeyinin artmasının okula aidiyet duygusunu zayıflattığı ortaya konulmuştur. Araştırmada ayrıca okul aidiyetinin, umutsuzluk üzerinde koruyucu bir işleve sahip olduğu ve öğrencilerin psikolojik uyumlarını destekleyen önemli bir duyuşsal kaynak olarak değerlendirilebileceği vurgulanmaktadır. Bu yönüyle söz konusu çalışma, mevcut çalışmada elde edilen okul aidiyeti ile umutsuzluk arasındaki ters yönlü ilişkiyi destekler niteliktedir. Öz olarak çalışmada, ortaöğretim öğrencilerinin okul aidiyeti, akademik başarı ve umutsuzluk düzeyleri arasındaki ilişkiler bütüncül bir bakış açısıyla ele alınmıştır. Elde edilen bulgular, okul aidiyetinin akademik başarıyla pozitif yönde ilişkili olduğunu; akademik başarı arttıkça öğrencilerin okula yönelik aidiyet algılarının güçlendiğini ortaya koymaktadır. Buna karşılık umutsuzluk düzeylerinin akademik başarıya göre anlamlı biçimde farklılaşmaması, umutsuzluğun akademik

başarıdan ziyade öğrencilerin duyuşsal ve psikososyal süreçleriyle daha yakından ilişkili bir değişken olduğunu düşündürmektedir. Bununla birlikte okul aidiyeti ile umutsuzluk arasında belirlenen ters yönlü ilişki, okul ortamına ilişkin olumlu algıların öğrencilerin psikolojik iyi oluşları üzerinde koruyucu bir işlev üstlenebileceğini göstermektedir. Bu bağlamda okul aidiyeti, yalnızca akademik çıktıları destekleyen bir unsur değil; aynı zamanda öğrencilerin geleceğe yönelik umutlarını güçlendiren, duygusal uyumlarını destekleyen önemli bir psikososyal kaynak olarak değerlendirilebilir. Araştırmadan elde edilen bulguların, okul ikliminin güçlendirilmesine, rehberlik ve psikolojik danışma hizmetlerinin yapılandırılmasına ve öğrencilerin akademik ve duyuşsal gelişimlerini bütüncül biçimde destekleyen uygulamaların geliştirilmesine katkı sunması beklenmektedir.

Etik Metni

Araştırmada dergi yazım kurallarına, yayın ilkelerine, araştırma ve yayın etiği kurallarına, dergi etik kurallarına uyulmuştur. Makale ile ilgili doğabilecek her türlü ihlallerde sorumluluk yazarlara aittir.

Yazar Katkı Oranı

Bu araştırmada, yazarların araştırmaya katkı oranı eşittir.

Çıkar Çatışması Beyanı

Makalenin herhangi bir kurum, kuruluş, kişi ile mali çıkar çatışması yoktur.

Etik Onay

Bu araştırma İnönü Üniversitesi Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiği Kurulunun 23 sayılı kararı kapsamında gerçekleştirilmiştir.

KAYNAKÇA

- Adelabu, D. H. (2007). Time perspective and school membership as correlates to academic achievement among African American adolescents. *Adolescence*, 42(167), 525-538.
- Aktaş, H. (2025). İlahiyat fakültesi öğrencilerinde popüler dindarlık ile umutsuzluk düzeyleri arasındaki ilişki. *Türkiye İlahiyat Araştırmaları Dergisi*, 9(1), 405-428.
- Altınsoy, F., ve Karakaya Özyer, K. (2018). Liseli ergenlerde okula aidiyet duygusu: Umutsuzluk ve yalnızlık ile ilişkileri. *İlköğretim Online*, 17(3), 1751-1764.
- Arslan, G., & Duru, E. (2017). Initial development and validation of the school belongingness scale. *Child Indicators Research*, 10(4), 1043-1058.
- Arslan, G., & Tanhan, A. (2019). Ergenlerde okul aidiyeti, okul işlevleri ve psikolojik uyum arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Yaşadıkça Eğitim*, 33(2), 318-332.
- Beck, A. T., Weissman, A., Lester, D., & Trexler, L. (1974). The measurement of pessimism: the hopelessness scale. *Journal of consulting and clinical psychology*, 42(6), 861-865.
- Booker, K. C. (2004). Exploring school belonging and academic achievement in African American adolescents. *Curriculum and Teaching Dialogue*, 6(2), 131-143.

- Büyüköztürk, Ş., Kılıç Çakmak, E., Akgün, Ö. E., Karadeniz, Ş., & Demirel, F. (2017). *Bilimsel araştırma yöntemleri*. Ankara: Pegem Akademi.
- Cohen, J. (1990). Things I have learned (so far). *American psychologist*, 45(12), 1304.
- Eğmir, E., & Çelik, H. (2021). Öğretmen adaylarının Türk eğitim sisteminin sorunlarına olan yaklaşımı ve kültürel bazda küresel problemlere yakınlık düzeyleri. *OPUS International Journal of Society Researches*, 17(34), 940-979.
- Güneş, T., ve Taştan Akdağ, F. (2017). Lise öğrencilerinin fizik dersine yönelik umutsuzluk düzeyleri. *International Journal of Social Sciences and Education Research*, 3(2), 499-507.
- Kaçar, T. (2024). Türkiye’de ve Fransa’da öğrencilerin okul terki ve devamsızlık nedenleri: Sistematik derleme çalışması. *Eğitimde Kuram ve Uygulama*, 20(2), 136-151.
- Kara, M. (2020). Eğitim paydaşlarının görüşleri doğrultusunda Türk eğitim sisteminin sorunları. *Ahi Evran Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi*, 21(3), 1650-1694.
- Loukas, A., Suzuki, R. Horton, K.D. (2006). Examining school connectedness as a mediator of school climate effects. *Journal of Research on Adolesence*, 16(3), 491-502.
- Marques, S. C., Pais-Ribeiro, J. L., & Lopez, S. J. (2011). The role of positive psychology constructs in predicting mental health and academic achievement in children and adolescents: A two-year longitudinal study. *Journal of Happiness Studies*, 12(6), 1049-1062.
- Sağlam, Y., Birsen, N., & Karaçetin, G. (2025). Yatan çocuk ve ergen psikiyatri hastalarının klinik özellikleri ile bakım verenlerin kaygı, umutsuzluk, bakım yükü ve tükenmişlik düzeyleri arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi. *Osmangazi Tıp Dergisi*, 47(4), 606-613.
- Sarı, M. (2013). Lise öğrencilerinde okula aidiyet duygusu. *Anadolu University Journal of Social Sciences/Anadolu Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 13(1), 147-160.
- Seber, G., Dilbaz, N., Kaptanoğlu, C., ve Tekin, D. (1993). Umutsuzluk ölçeği: Geçerlilik ve güvenirliği. *Kriz dergisi*, 1(3), 139-142.
- Snyder, C. R. (Ed.). (2000). *Handbook of hope: Theory, measures, and applications*. California: Academic Press.
- Snyder, C. R., Harris, C., Anderson, J. R., Holleran, S. A., Irving, L. M., Sigmon, S. T., ... & Harney, P. (1991). The will and the ways: Development and validation of an individual-differences measure of hope. *Journal of Personality and Social Psychology*, 60(4), 570-585.
- Tabachnick, B. G., & Fidell, L. S. (2013). *Using multivariate statistics*. USA: Pearson Education Limited.
- Ürek, D. (2025). Tıp fakültesi öğrencilerinin umutsuzluk düzeyleri ile beyin göçüne yönelik tutumları arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Bandırma Onyedi Eylül Üniversitesi Sağlık Bilimleri ve Araştırmaları Dergisi*, 7(2), 396-410.
- Wentzel, K. R. (2017). *Peer relationships, motivation, and academic performance at school*. In A. Elliot, C. Dweck, & D. Yaeger (Eds.), *Handbook of Competence and Motivation* (2nd edition; p. 586-603). New York: The Guilford Press.

- Yazar Aslan, B. (2015). Genç işsizliğe yönelik alan araştırması: üniversite öğrencileri arasında kaygı ve umutsuzluk. *Çalışma İlişkileri Dergisi*, 6(2), 71-86.
- Yeşil, R., & Şahan, E. (2015). Öğretmen adaylarının Türk eğitim sisteminin en önemli sorun, neden ve çözüm yollarına ilişkin algıları. *Ahi Evran Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi*, 16(3), 123-143.
- Yılmaz, E., & Bahçalı, T. (2025). Özel gereksinimli çocuğu olan ailelerin yılmazlık, tükenmişlik ve umutsuzluk düzeylerinin çeşitli değişkenler açısından incelenmesi. *Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi Dergisi*, (64), 1424-1446.
- Yoncalık, O., & Kan, A. (2025). Lise öğrencilerinde azim, mutluluk ve umutsuzluğun, yaşam doyumları ve akademik başarılarına etkisi. *Uluslararası Eğitim Bilimleri Dergisi*, 12(42), 400-437.

EXTENDED ABSTRACT

Introduction and Purpose

In contemporary educational research, academic achievement is no longer regarded solely as an outcome of cognitive ability or instructional quality. Increasing attention has been directed toward psychosocial variables that shape students' engagement with school and their perceptions of the future. Schools are not only instructional institutions but also social environments in which students construct a sense of identity, emotional security, and belonging. Within this context, school belonging and hopelessness emerge as two critical constructs influencing students' academic and psychological development.

School belonging refers to students' perceptions of being accepted, respected, and valued members of the school community. A strong sense of belonging has been associated with positive academic behaviors, increased motivation, lower dropout rates, and improved psychological well-being. Conversely, hopelessness reflects negative expectations about the future and a perceived lack of control over goal attainment. High levels of hopelessness have been linked to emotional distress, disengagement from learning, and reduced academic persistence.

Although previous research has demonstrated meaningful associations between academic achievement and both school belonging and hope-related constructs, these variables are often examined separately. Studies that address school belonging, hopelessness, and academic achievement within a single analytical framework-particularly in secondary education contexts in Türkiye-remain limited. Moreover, educational practices in Türkiye have traditionally emphasized academic performance indicators, while psychosocial dimensions such as belonging and emotional well-being have received comparatively less attention.

Accordingly, the present study aims to examine the relationships among school belonging, hopelessness, and academic achievement among secondary school students. Specifically, the study investigates whether students' school belonging levels differ according to academic achievement, whether hopelessness levels vary across achievement groups, and whether a significant relationship exists between school belonging and hopelessness. By addressing these questions, the study seeks to contribute

to a more holistic understanding of student success that integrates both academic and psychosocial dimensions.

Method

This study employed a quantitative research approach and was designed using both correlational and causal-comparative models. The correlational component aimed to identify the direction and strength of the relationship between school belonging and hopelessness, while the causal-comparative component examined whether these variables differed across academic achievement groups without experimental manipulation. This combined design allowed for a comprehensive examination of intervariable relationships and group-based differences.

The study sample consisted of 218 female students enrolled in the 9th and 10th grades of project Imam Hatip high schools located in a provincial center in Eastern Türkiye during the 2024-2025 academic year. Convenience sampling was used due to accessibility constraints and the demographic structure of the schools. A priori power analysis conducted using GPower indicated that the sample size was sufficient for the planned statistical analyses. The focus on female students reflects both the institutional characteristics of the participating schools and practical access limitations; however, this constitutes a limitation in terms of generalizability.

Data were collected using three instruments: the School Belonging Scale, the Beck Hopelessness Scale, and a researcher-developed personal information form. The School Belonging Scale consists of 10 items rated on a four-point Likert scale and measures students' perceptions of acceptance, inclusion, and emotional attachment to school. Previous studies have demonstrated satisfactory reliability and validity for this scale. The Beck Hopelessness Scale includes 20 dichotomously scored items assessing pessimistic expectations about the future, with higher scores indicating greater hopelessness. The scale has been widely used in Turkish samples and has demonstrated strong psychometric properties. Academic achievement data were obtained from official school records based on students' current achievement scores.

Prior to analysis, assumptions of normality were examined using skewness and kurtosis coefficients. The results indicated that the data were normally distributed, allowing for the use of parametric statistical techniques. One-way analysis of variance (ANOVA) was conducted to examine differences in school belonging and hopelessness across academic achievement groups, followed by Sidak post hoc tests to identify the sources of significant differences. Pearson product-moment correlation analysis was used to assess the relationship between school belonging and hopelessness. All analyses were performed using SPSS 26.0.

Findings

The results revealed a statistically significant difference in school belonging levels across academic achievement groups. Students with the highest academic achievement reported the highest levels of school belonging, while students in lower achievement groups reported comparatively lower belonging scores. Post hoc analyses indicated that the significant differences were primarily between the highest

achievement group and all other groups. Although the effect size was modest, it suggests that school belonging is meaningfully associated with academic performance.

In contrast, no statistically significant differences were observed in hopelessness levels across academic achievement groups. While minor variations in mean hopelessness scores were observed, these differences did not reach statistical significance. This finding indicates that academic achievement alone does not sufficiently explain variations in students' hopelessness levels.

Correlation analysis revealed a statistically significant negative relationship between school belonging and hopelessness. Students who reported higher levels of school belonging tended to report lower levels of hopelessness. Although the strength of this relationship was low, it was consistent and meaningful, suggesting that a sense of belonging to school may function as a protective factor against negative future expectations.

Discussion and Implications

The findings highlight the central role of school belonging in students' academic experiences. The positive association between school belonging and academic achievement supports previous research suggesting that students who feel accepted and valued within their school environment are more likely to engage with learning and perform well academically. School belonging appears to function not merely as an emotional outcome but as a psychosocial resource that supports academic engagement and persistence.

The absence of significant differences in hopelessness across academic achievement groups suggests that hopelessness may be shaped more strongly by broader emotional, social, and contextual factors than by academic performance alone. This finding challenges deficit-oriented perspectives that view low academic achievement as a primary driver of negative emotional states and underscores the importance of addressing students' emotional well-being independently of performance indicators.

The negative relationship between school belonging and hopelessness further emphasizes the protective role of positive school experiences. Students who feel connected to their school may be better equipped to cope with uncertainty and academic challenges, maintaining more positive expectations about the future. In this sense, school belonging may serve as a stabilizing factor that buffers students against feelings of hopelessness, even in the presence of academic difficulties.

From a methodological perspective, the combined use of correlational and causal-comparative designs strengthened the analytical depth of the study. However, certain limitations should be acknowledged. The exclusive focus on female students limits the generalizability of the findings to mixed-gender populations and different school contexts. Additionally, the cross-sectional design precludes causal interpretations. Longitudinal research would be particularly valuable in examining how school belonging and hopelessness evolve over time and how these variables interact with academic trajectories throughout secondary education.

Despite these limitations, the findings have important implications for educational practice and policy. Educational interventions aimed at improving academic achievement should incorporate strategies that

foster students' sense of belonging. Inclusive school climates, supportive teacher-student relationships, and accessible guidance and counseling services may enhance both academic outcomes and students' emotional well-being. By addressing psychosocial needs alongside instructional goals, schools may promote more sustainable forms of student success.

Conclusion

In conclusion, this study demonstrates that school belonging, hopelessness, and academic achievement are interconnected yet distinct constructs within secondary education. School belonging emerges as a significant correlate of academic achievement and a protective factor against hopelessness, whereas hopelessness appears relatively independent of achievement level. These findings underscore the importance of adopting a holistic educational approach that recognizes the interplay between academic performance and psychosocial experiences. Future research should include more diverse samples and longitudinal designs to further elucidate the dynamic relationships among these variables and to inform the development of educational practices that support both academic success and student well-being.